

[Gunner Baunsgaard.]

om, nemlig pensionisternes mulighed for at opretholde eget hjem ved en eventuel bedring af vedkommendes tilstand under sygehusopholdet.

Det berører os jo alle dybt, at der skal udspilles tragedier omkring ældres problemer i ventesituationen, nemlig i overflytningen fra sygehus til plejehjem, på grund af den fatale mangel på plejehjemspladser. Problemet er jo i høj grad et københavnsk anliggende, og jeg mener derfor ikke, der skal en lovændring til bare for at hjælpe København. København har i høj grad kendt problemerne med manglende planlægning på plejehjemsområdet, men i stedet har man satset på udbygning af sygehusvæsenet i så høj en grad, at man vel knap kan færdigbygge, og på grund af dårlig planlægning er plejehjemsområdet blevet forsømt; det fremgår helt påviseligt af de tal, der foreligger med hensyn til antallet af plejehjemspladser til pensionister over 75 år. Der er jo virkelig stor forskel på 140 pladser og så 180 pladser i landsgennemsnit.

Der må findes andre løsninger, sådan at vi undgår disse tragedier, og det kan gøres ved, at de dokumenterede faste udgifter udbetales, indtil eventuel optagelse på plejehjem kan finde sted.

I den hensigt vil vi fra det radikale venstre gå ind i drøftelserne i udvalget, men vi gør da opmærksom på, at det er en del af septemberforliget, og derfor synes jeg også, at hr. Albertsen svang sig meget højt op; vi må da ikke komme højere op, end at både hr. Albertsen og vi kan lande med begge ben på jorden.

Jeg vil gerne henvise til, hvad hr. Peter Holst sagde i sine sidste bemærkninger. Vi vil også fra det radikale venstres side være med til at se på en rimelig løsning af problemerne.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Uanset hvor grundigt et lovforslag behandles i de respektive udvalg, er det beklageligt at kunne konstatere, at det ofte viser sig, når loven skal administreres af de respektive instanser, at der opstår urimeligheder, som ikke var tilsigtet ved lovforslagets vedtagelse. Dette er så absolut tilfældet med de 3 lovforslag, som vi behandler i dag.

Sagen, om man kan kalde det sådan, har jo været genstand for megen omtale i pressen, da virkningerne begyndte at slå igennem, og der

har været fremført mange argumenter både for og imod, men så afgjort flest imod.

Jeg har modtaget talrige breve, som har givet mig konkrete oplysninger og eksempler på oplagte urimeligheder, som vi i et socialt bevidst samfund ikke kan være bekendt.

Hvordan er det egentlig, vi behandler vore gamle og ældre medborgere i det velfærdssamfund, som vi er så stolte af? Man kan egentlig beskrive det med det gamle citat: »Moren har gjort sin pligt, moren kan gå.«

Efter et langt, arbejdsomt liv har vore ældre med flid og sparsommelighed været med til at bygge det samfund op, som vi lever højt på i dag. Nu er så tiden kommet, hvor de ældre skal til at nyde deres velfortjente otium i nogenlunde trygge kår inden for vores sociale velfærdssystem. Men godmorgen! Hvad sker der? Nu, da de ikke mere er aktive bidragere til samfundshusholdningen, forsøger man at trække et glemselens slør ned over de ældre, hvis man da ikke vælger fuldstændig at skubbe dem ud på et sidespør. Hvad nytter det, at vi nu efter 40 års lapperier inden for sociallovgivningen endelig har fået en lov, som skulle tilgodese alle kategorier af menneskeheden fra vugge til grav, som man populært siger, når de respektive amter og kommuner ikke har været i stand til at opfylde de krav, som loven indeholder?

Vi har fra folketingets side haft så travlt med nye reformer, at planlægningen af de mange faciliteter ikke har kunnet følge med. Så længe man kan klare sig selv, er alt i den skønneste orden, men bliver man syg og afhængig af hjælp fra det offentlige, tager man det som erhvervsaktiv som en helt naturlig ting, uanset hvor længe det måtte vare; det gælder ikke den ældre generation.

Som et af de partier, der stemte imod loven, som vedtoges sidste forår, må det konservative folkeparti vende sig stærkt imod den behandling af vore ældre, som visse kommuner praktiserer. Jeg vil dog gerne medgive kommunerne, at det ikke kan bebrejdes disse, at de administrerer loven i uoverensstemmelse med cirkulærerne. Det gør de nemlig ikke. De kan med fuld ret administrere, som de gør, men det kan bebrejdes kommunerne, at man prioriterer den økonomiske side af sagen højere end den medmenneskelige.

Jeg har før omtalt, at det har knebet for amter og kommuner med hensyn til udbygning